

Milou Bos

*Door dik
en dun*

Yvonne en Annabel Arends zijn een tweeling, met twee totaal verschillende karakters, die er ook nog eens een wedstrijdje van maken om beter te zijn dan de ander. Als hun ouders komen te overlijden, erven zij het ouderlijk huis. Dit staat in het dorp waarin ze zijn opgegroeid. Ze besluiten van de stad, waar ze lang gewoond hebben, terug te keren naar het dorp van hun jeugd, ondanks het feit dat ze zich het nauwelijks herinneren omdat ze al op jonge leeftijd naar de stad trokken. Hun ouderlijk huis moet gerenoveerd worden. Hier huren ze werkluï voor in. Een paar van de werkluï blijken echter meer interesse in de tweeling te hebben dan in hun werk.

Over de auteur

Milou Bos vond zichzelf als klein meisje te dik. Toen ze eenmaal een gezond gewicht had bereikt, heeft ze haar ervaringen als inspiratie gebruikt om haar debuut *Mollige liefde* te schrijven. Hierdoor is haar interesse voor schrijven aangewakkerd.

ISBN 978-94-6260-266-3

Milou Bos

Door dik en dun

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-266-3
NUR 344

© 2020 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Milou Bos

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek en als dyslexie-uitgave.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

“Hoelang gaat het nog duren voor je klaar bent, Yvonne?” klonk Annabelle’s stem door de muren van Yvonne’s kamer heen.

“Ik kom eraan!” riep Yvonne naar Annabelle.

Yvonne probeerde te besluiten welke schoenen ze zou aantrekken. Ze wist niet of het raar zou zijn om roodkleurige schoenen met blokhakken te dragen onder een kort, wit jurkje. Het jurkje kwam tot net boven haar knieën. Ze wilde er zowel sexy als stijlvol uitzien, maar de roodkleurige schoenen met die blokhakken zagen er nou niet bepaald stijlvol uit. Daarom besloot ze te kiezen voor een paar schoenen met stilettohakken.

Daarna zette ze haar bril op die door de oogarts was voorgeschreven. Zonder bril zag ze weinig; ze was bijziend.

“Ik heb hier een heel slecht gevoel over,” zei Yvonne tegen zichzelf. Ze had dit zinnetje al de hele avond in zichzelf herhaald. Hoewel ze van een feestje hield, had ze over dit feestje, en vooral over het tijdstip, een vreemd gevoel.

Ze liep haar kamer uit, naar de zitkamer, waar Annabelle was.

“En daar is ze, met haar bril,” zei Annabelle met een teleurgestelde stem; alsof ze had gehoopt dat haar zus zonder bril op het feestje zou verschijnen.

“Ja, met bril. Wat had je dan gedacht? Zonder bril kan ik niks zien. Waarom zou ik op een feestje

niets willen kunnen zien?” vroeg Yvonne.

“Je moet niet zien, maar dansen! Waar wil je überhaupt naar kijken?” vroeg Annabelle haar tweelingzus.

“Dus jij denkt dat ik niets hoeft te zien? Waarom vraag je me dan niet gewoon om mijn ogen thuis te laten?” zei Yvonne tegen haar twee minuten jongere tweelingzus.

“Dat heb ik net gedaan, Mevrouw Vier Ogen!” zei Annabelle terwijl ze met haar voet op de grond stampte om haar woorden kracht bij te zetten. “En de nerdy bril die ik voor je heb gekocht? Die sexy bril? Zet die eens op,” adviseerde Annabelle haar zus, bijna als een instructie.

Yvonne wierp Annabelle een venijnige blik toe, en vroeg toen: “Maar naast mijn bril ziet mijn jurk er wel goed uit, of niet?”

“Het gaat. Schiet maar gewoon op, dan kunnen we gaan,” zei Annabelle tegen haar.

“Waar is je mobiel?” vroeg Annabelle opeens, toen Yvonne op het punt stond om terug te gaan naar haar kamer.

“Die heb ik bij me,” zei Yvonne, met een mengeling van verrassing en verwondering op haar gezicht.

“Geef hem maar aan mij. Ik wil dat je in feeststemming bent vanavond, niet in bloggersstemming,” zei Annabelle tegen haar. Yvonne twijfelde, maar ze wist dat haar zus gelijk had. Daarom liep ze naar Annabelle en gaf haar mobiel aan haar zus.

“Dank je wel,” zei Annabelle met een glimlach. Yvonne draaide zich om en haastte zich terug naar haar kamer. Ze was verrast dat Annabelle haar zonder al te veel ‘maren’ gecompimenteerd had. Ze was eraan gewend dat Annabelle altijd wel commentaar had op haar kledingstijl. Normaal gesproken gaf ze veel meer kritiek dan alleen maar op de bril. Daarom hoopte ze dat Annabelle nu eerlijk tegen haar was. Annabelle was erg competitief, en ze leek het liefst te willen winnen van Yvonne. Yvonne vond dit niet leuk, maar ze moest er maar mee om zien te gaan.

Annabelle was nonchalant gekleed, maar niet slecht. Ze had een roze tanktop en een spijkerbroek aan. Daarnaast droeg ze een pet van spijkerstof en een paar sneakers. Ze zag eruit alsof ze naar een danswedstrijd ging, maar het was een coole en aantrekkelijke stijl. Yvonne daarentegen zag er

geweldig uit, hoewel Annabelle had gezegd dat haar kleding ‘wel in orde was’.

In haar kamer zocht Yvonne haastig naar de sexy, nerdy bril die Annabelle voor haar had gekocht. Deze was ook op sterkte, maar hij had een prachtig frame. Telkens als Yvonne hem droeg, zeiden haar vriendinnen dat ze er sexy uitzag. Zelf droeg ze echter liever haar normale bril. Die zat beter dan de bril die Annabelle haar had opgedragen om op te zetten. Toen ze de bril eindelijk had gevonden, keerde ze terug naar de zitkamer.

“Annabelle? Annabelle, waar ben je?” vroeg Yvonne, die ongeduldig werd.

Annabelle was niet in de zitkamer, en ze vroeg zich af of haar zus echt zover zou gaan dat ze zonder haar naar het feest zou gaan.

“Ik kom eraan!” zei Annabelle vanuit haar eigen kamer.

“Wat ben je aan het doen? Ik dacht dat je klaar was om te gaan,” zei Yvonne ongeduldig.

“Eén minuutje, schat. Ik ben zo terug,” zei Annabelle, met een grinnik in haar stem.

Yvonne lachte in zichzelf. Ze begreep dat haar zus op het laatste moment nog een paar dingetjes aan

haar uiterlijk moest veranderen. Echt iets voor vrouwen. Zo zijn we nu eenmaal, dacht Yvonne. Ze ging zitten in de zitkamer en zag daar haar mobiel liggen. Ze grimaste, pakte het ding op en bekeek de berichten op haar mobiel.

Ze scrollde door haar blog om te zien wat er gebeurd was. Ze had een nieuw verhaal geschreven en wilde de reacties van anderen lezen. Sommige mensen waren gek op de verhalen die ze schreef, terwijl anderen ze niet zo bijzonder vonden. Dat had Yvonne al vaker gemerkt. Ze wist dat veel mensen zich goed konden vinden in de verhalen die ze schreef, maar er waren ook mensen die haar verhalen niet goed genoeg vonden om zich erin te kunnen herkennen. Wat ze ook dachten, de bezoekers bleven naar haar blog komen!

Ze had een aantal abonnees en de blog betaalde haar onderhoudskosten. Ze was dankbaar voor haar schrijftalent en ze probeerde zich altijd te verbeteren. Wanneer ze merkte dat de kritiek die ze kreeg gepast was, probeerde ze om haar schrijven te verbeteren.

Yvonne en haar zus waren een tweeling, zo identiek dat mensen vaak een tijdje nodig

hadden om ze uit elkaar te houden. Ondanks hun opmerkelijke gelijkenis verschilden hun karakter en voorkeuren als dag en nacht. Yvonne was kalm en prefereerde rust, terwijl Annabelle zich graag omringde met mensen. Annabelle was heel sociaal, had veel vrienden en wilde geen enkel sociaal evenement missen. Annabelle had soms het gevoel dat haar zus haar tegenhield om de dingen te doen die ze graag wilde doen, juist omdat Yvonne liever binnen zat dan dat ze mensen ontmoette. Yvonne had pas sinds kort geleerd om zich prettig te voelen bij mensen die ze niet kende. Dat betekende echter niet dat ze dit leuk vond. Ze ging echter mee met Annabelle om haar een plezier te doen.

Annabelle was professioneel danseres. Ze kon beter dansen dan de meeste van haar collega's, en het dansen betaalde haar rekeningen. Ze had vele prijzen gewonnen op de dansscholen en op allerlei wedstrijden. Ook had ze in een aantal muziekvideo's als danseres opgetreden; iets waar ze trots op was.

Yvonne daarentegen vond het idee van haar tweelingzus die in muziekvideo's met haar kont schudde terwijl een of andere kerel aan het zingen

was maar beschamend en vernederend. Annabelle ontmoette echter bijna alleen maar mensen uit haar danswereldje en iedereen daar vond het geweldig dat ze met beroemdheden omging en in muziekvideo's was verschenen. Yvonne was echter niet onder de indruk van de carrière van haar zus, omdat zij altijd werd aangezien voor het zusje van het mooie meisje in de video; alsof ze er zo anders uitzagen! Ze waren nota bene een tweeling! Maar toch... het kwam door de manier waarop Annabelle zich kleedde en zich gedroeg dat ze anders leek dan haar zus.

Yvonne haatte dit. Ze vond dat haar zus zichzelf vernederde, en er waren tijden waarop ze wenste dat ze zichzelf door middel van plastische chirurgie zou kunnen laten veranderen in iemand die in het geheel niet meer leek op haar zus!

Zo ging het altijd met de tweeling. Ze hadden allebei heel andere meningen over zaken, maar wat de een ook deed of dacht, de ander moest er maar mee leven. Hoe dan ook, ze wisten dat ze ondanks de verschillen, toch van elkaar hielden. Maar af en toe... dan haatten ze elkaar!

Yvonne liep naar de spiegel toe. Ze wilde zien hoe

prachtig haar jurk haar stond.

De spiegel hing aan de andere kant van de zitkamer.

Ze deed het gehaast want ze wilde niet dat Annabelle haar voor de spiegel zou zien. Annabelle had een spiegel geplaatst in iedere kamer van het huis. Yvonne was ertegen geweest, maar Annabelle kreeg altijd haar zin, en de mening van haar zus leek voor haar niet belangrijk.

Yvonne had geen spiegels overal gewild omdat ze niet steeds zichzelf wilde zien. Maar nu was ze toch benieuwd hoe ze eruitzag.

Ze bekeek vol verbazing haar spiegelbeeld. Ze zag er geweldig uit!

Haar blonde haar had ze naar achteren gekamd en in een knot gebonden; zoals ze wel vaker deed. Ze vond dat er netjes uitzien.

Annabelle vond dat maar niets; die had liever iedere keer haar haar anders en zou denken: een keer één knot is genoeg.

Yvonne bewonderde haar hele lichaam toen ze haar reflectie in de spiegel zag. Ze lachte naar zichzelf. Ze zag er echt goed uit!

Ze haastte zich terug naar haar stoel.

Toen ging de bel en liep Yvonne naar de deur om hem te openen.

2

“Oh, meid! Je ziet er geweldig uit!” zei Rosa.
“Dank je, schat. Jij mag er ook zijn,” zei Yvonne,
terwijl ze haar vriendinnen binnenliet.
Georgina, Rosa en Eliza waren bevriend geweest

met de tweeling sinds de middelbare school. Ze werkten op verschillende plaatsen, maar probeerden toch contact met elkaar te houden, hoe druk hun levens ook waren. Daarom spraken ze ten minste eens per drie weken af, maar wanneer zich een mogelijkheid voordeed om vaker af te spreken, grepen ze deze ook aan. In dit geval was het Georgina's verjaardag, en ze hadden afgesproken om met zijn vijven naar een lokale club te gaan om dit te vieren. Dat was de reden waarom Yvonne en Annabelle er zo mooi en stralend mogelijk uit wilden zien. De andere drie meiden droegen allemaal mooie jurkjes die strak om hun lichamen zaten. Het was alsof er een dresscode was voorgeschreven en ze daarom allemaal soortgelijke kleding droegen.

“Heb je hier nog steeds een slecht gevoel over?” plaagde Eliza Yvonne.

“Ja, nog steeds,” zei Yvonne.

“Geen zorgen. Er is niets om je druk over te maken, schat. We gaan een geweldige avond hebben,” zei Rosa.

“Waar is Annabelle?” vroeg Georgina aan

Yvonne.

“Annabelle, kom eens hier!” riep Yvonne. “De meiden zijn er al. Ik weet niet wat ze nu al bijna een uur daar aan het doen is,” zei Yvonne tegen de anderen.

“Een vrouw moet er goed uitzien, of niet?” lachten die.

Yvonne stond op het punt om iets te zeggen, maar ze werd onderbroken door luide kreten van goedkeuring door de andere meiden.

Toen ze omkeek, schrok ze van wat ze zag. Daar stond een engel die eruitzag als Annabelle. Of misschien was het Annabelle die eruitzag als een engel. Ze had zich omgekleed. Ze droeg niet langer een spijkerbroek en een tanktop. In plaats daarvan droeg ze een rode mini-jurk met stralende steentjes erop, en een paar prachtige, rode schoentjes die er perfect bij pasten. Ook had ze haar make-up veranderd. Ze zag er niet langer uit alsof ze naar een danswedstrijd ging, maar alsof ze in een volgende videoclip moest optreden.

Zodra Yvonne haar zag, was ze beledigd. Waarom had Annabelle niet gezegd dat ze iets anders zou gaan aantrekken?

De rest van de meiden bleven juichen.

“Stralend als altijd,” zei Eliza.

“Hoe zie ik eruit?” vroeg Annabelle aan Yvonne.

Yvonne realiseerde zich dat deze vraag bedoeld was om haar te kleineren. Yvonne bedachte zich dat Annabelle de strijd weer met haar aanging. Annabelle wilde het altijd beter doen, wilde altijd de beste zijn, en ze wilde er altijd beter uitzien bij elke gelegenheid die ze maar kreeg, en dit werkte op Yvonne’s zenuwen.

“Nou?” zei Annabelle terwijl de meiden om Yvonne heen gingen staan om haar antwoord te horen. In plaats van de positieve reactie die ze verwachtten, kregen de meiden een boze blik toegeworpen. Georgina begon bang te worden dat de rivaliteit tussen de zussen haar verjaardag zou bederven. Daarom besloot ze in te grijpen, voordat Yvonne iets zou zeggen waar Annabelle op zou reageren en dan weer Yvonne, enzovoorts tot een ruzie was ontstaan.

“Oké,” zei Georgina, “ik zie wat er gebeurd is! Annabelle heeft jouw kleren aan. Toch? Of heeft ze op jou gewacht voordat jij je had aangekleed, zodat ze het beter kon doen dan jij? Of hebben

jullie allebei geprobeerd je beter te kleden dan de ander?”

Ze kreeg geen reactie van Yvonne, maar Annabelle lachte de hele tijd.

“Niets daarvan, Georgina,” zei Annabelle, “Ik heb gewoon besloten dat ik er niet goed genoeg uitzag voor je verjaardag, en daarom besloot ik om extra mijn best te doen om er goed uit te zien,” zei Annabelle, en ze gaf Georgina een knuffel.

“Betrek mij niet in jullie rivaliteit, schat,” zei Georgina, terwijl ze haar even knuffelde.

“Laten we jou eens nog beter gaan kleden, mop,” zei Rosa, terwijl ze aan Yvonne’s hand trok. Ze probeerde een grote ruzie te voorkomen voordat Georgina’s verjaardag goed en wel begonnen was. Iedereen wist dat een ruzie tussen de twee zussen de hele avond zou bederven.

“Dat is niet nodig. Ik vind dat ik er mooi genoeg uitzie. Wat een kinderachtig gedoe. Laten we gaan, meiden,” zei Yvonne, en ze liep naar de deur.

Annabelle en de meiden wachtten tot Yvonne de kamer als eerste had verlaten. Daarna keken ze allemaal naar Annabelle met een blik alsof ze

wilden zeggen: Wat is er mis met jou?

“Wat?” vroeg Annabelle hardop als reactie op hun onuitgesproken vraag, en ze lachte.

“Je moet ophouden met dit concurrentiegedrag, Annabelle,” zei Georgina, bijna smekend.

“Ik kan er niks aan doen,” zei Annabelle op een nonchalante toon.

“Maar dat kan je wel. Het is niet eerlijk. Je zus vindt het niet leuk. Buiten dat: ze ziet er prachtig uit,” zei Georgina.

Annabelle haalde alleen maar haar schouders op, en Georgina wist dat ze erover op moest houden. Ze wilde niet overkomen alsof ze Yvonne’s kant koos.

Op dat moment kwam Yvonne de kamer weer in. “Waar is mijn mobiel?”

“Die nemen we vanavond niet mee!” zei Annabelle, alsof er niets gebeurd was.

“Maar ik heb zo’n vreemd gevoel,” zei Yvonne.

“Dat heb je altijd,” zei Annabelle, en lachte.

“Ik wil mijn mobiel mee.”

“Niets ervan,” zei Annabelle, en duwde haar naar buiten. “Niet vanavond.”

De meiden liepen naar de deur en verlieten even

later het gebouw.

De limousine stond al klaar en wachtte op hen.

De meiden stapten in de limousine die hen naar de club zou brengen.